

Чомусь я завжди знав, що не схожий на інших.

Та знадобився певний час, щоб зрозуміти, НАСКІЛЬКИ я інакший. Власне, вважаю, що бути перевертнем — це щось дивовижне. Тільки шкода, що не можна самостійно вибрати собі подобу... бо наразі я тварина, від якої у людей кров у жилах холодне. От і скажіть на милість, як дати собі з цим раду? Можливо, хоча б у цій дивній школі все буде інакше, у цій старшій школі «Блакитний риф».

Однак, мабуть, почну спочатку...





АКУЛА НА ГОРИЗОНТІ!

— Акула на горизонті! — це не зовсім те, що хочеться почути у той момент, коли саме насолоджуєшся морем. І ще менше це хочеться почути, коли якимось чином це пов'язано з тобою.

Я ще мить потовк воду там, де стояв, а тоді виплюнув трубку для снорклінгу*, щоб мати змогу поговорити з другом.

— Чув? Десь там акула. Нам краще негайно забиратися з води!

— Тяго... що... ти... — засопів Лендо й відсахнувся від мене. Крізь маску його очі здавалися дивними, наче от-от вискочать з орбіт.

— Та що таке? — наполягав я.

Але мене вже ніхто не чув. Друг щодуху помчав кролем на берег, а якщо точніше — до яскраво освітленого Маямі-Біч. Мене вразила швидкість, з якою Лендо перетворився з товстенького пуфа на олімпійського плавця. Мені теж краще прискоритися.

За допомогою потужних помахів плавників я поснорклив за другом. Прокляття, всі люди на березі витріщилися в наш бік! Невже акула біля мене?

* Плавання з маскою, трубкою та в ластах. — Тут і далі прим. перекл., якщо не зазн. інше.

Я нервово озирнувся в масці під водою, однак не побачив нічого, крім кристально чистої води, світлого піску та старої і геть пожмаканої пластикової пляшки, що плавала на дні.

Насправді я не хотів вилазити з води. Відчуття були надзвичайні, хоча в мене наче алергія на морську воду. З іншого боку, моя шкіра на вигляд ніби посіріла, що точно не є ознакою доброго здоров'я, хіба що ти — слон. Не зупиняючись, я стурбовано втупився у свою руку.

Потім я відчув, що свербить спина. Тоді наполовину занурив голову у воду і, продовжуючи плисти в напрямку пляжу, спробував почухати те місце, яке мене непокоїло найбільше. І ось у цю мить я відчув найсильніший у своєму житті жах. На цьому місці відчувалося щось тверде, чого однозначно там не повинно було бути! Це що, *спинний плавець*?

О, Боже! Невже моєму пришепкуватому товаришеві якось вдалося його приклеїти? Але я мав би це помітити! Я інстинктивно перевернувся, щоб ця

штуkenція —
хай що це
було — опи-
нилася вниз,
і далі поплив на
спині.

Зрештою, стало так мілко, що я міг би сісти й мене обмивали б маленькі хвилі. Я був єдиним, хто ще лишався



у воді. Схвильовані люди юрмилися на пляжі, хоча акули, здавалося, вже не було й сліду.

Я не наважився виходити, поки спина не стала нормальною на дотик. Дивний плавник просто зник, наче розчинився у воді.

Я ступив на нагрітий сонцем пісок із пластиковими ластами під пахвою і невпевнено озирнувся. Де ж той Лендо? Ніде не видно. Натомість на мене підозріло витріщилася літня пара в яскравих купальних костюмах і солом'яних капелюхах, не інакше як туристи. Мабуть, прийшли з одного з тих численних готельних комплексів, що оточують пляж. Кілька молодиків обговорювали, що це міг бути за хижак, а маленька дівчинка, тримаючи напіврозсталий ріжок морозива, тицьнула у мене пальцем.

— Це він! Це акула!

— Не мели дурниць, Беліндо, — повчала дівчинку мама.

Мала заверещала, наче маленька сирена. Та, на щастя, не через мене, а тому, що її морозиво розламалось і половина опинилася на піску.

Я швидко всіх оминув, схопив свої лахи, що валялися на землі, і в мокрих плавках гайнув на стоянку. Подалі звідси!

На стоянці мене чекало чергове жахіття. Модної червоної «тойоти», яку Лендо позичив у брата, там не було. Злий і розчарований, я кинув ласти на тротуар і запахав руки в кишені шортів. Лендо і справді кинув мене напризволяще! На очі навернулися сльози. Ну от що це за друг? Гаразд, насправді він мені зовсім не друг і не товариш, радше хтось, із ким

я тусуюся. Іноді я навіть не був упевнений, чи Лендо мені подобається — особливо коли він розповідав, що хоче розбагатіти, і взяв за приклад у цьому свого брата, який за великі гроші продавав усе, що було заборонено й поміщалось в кишені штанів.

Насправді його, звісно, звали не Лендо, але, як справжньому фанату «Зоряних воєн», який навіть міг паралельно з озвучкою проговорити кілька діалогів із цього фільму, звичайне ім'я йому не пасувало. Мені він теж спробував дати прізвисько — серед іншого називав мене Блакитнооким, Тигром, Артї та Чуї*, — але, на щастя, жодне з них не приклеїлося. Хоча мої очі й були незвично блакитного кольору, та «Блакитноокий» звучало надто тупо, щоб затриматися надовго. На Тигра та Артї я просто не відреагував, а до Чуї моя грива явно не дотягувала, тож Лендо сам швидко відмовився від цієї ідеї.

По мобільному, ясна річ, до Лендо я додзвонитися теж не зміг. Трясця! Тепер лише одна людина могла мене врятувати, інакше я в буквальному сенсі залишуся викинутим на берег Маямі-Біч.

Я відчував себе повним дурнем, набираючи номер дядька Джонні, адже він заборонив мені заходити в море. Натомість я після обіду прогуляв уроки й таємно поїхав із Лендо на пляж. Ну, щоб не бути єдиним хлопцем, який живе у Флориді та ще жодного разу не був на морі, словом, щоб не почуватися повним недоумком. А зараз я мушу просити дядька Джонні мене забрати. Просто неймовірно.

* Скор. від Чубакка — волохатий персонаж із «Зоряних воєн».

І що тепер мені світить? Два тижні домашнього арешту? Перестати давати мені кишеньковий він не міг, бо і так не давав — ми не могли собі цього дозволити.

Через півгодини дядьків старенький синій «шевроле» звернув на стоянку й загальмував переді мною. Я збентежено відчинив двері, сів на провисле пасажирське сидіння й став чекати прочухана. Розлютити дядька Джонні було нелегко, але коли він вже закипав, то міг із легкістю скласти конкуренцію урагану, виверженню вулкана чи цунамі.

Мій дядько був одягнений в одну зі своїх картатих сорочок, схожих на намет, і вицвілу блакитну кепку *Disney World*. Не тому, що він обожнявав світ Діснея, а тому, що працював у motelі, де один із гостей якось забув цю річ, а вона була в кращому стані, ніж дядькова стара бейсболка. Від нього, як завжди, пахло жуйкою з корицею, яку він так любив. Після того як я пристебнувся, він повернув до мене своє схоже на бульдожаче обличчя, і я дуже повільно наважився розслабитися. Він не видавався сердитим... радше здавалося, що на душі йому було так тяжко, мовби там одна на одній запаркувалися двадцять повністю завантажених фур.

— То ти був у морі, — констатував він. — І як тобі, все окей?

— Ну, можливо, — я спробував ухилитися.

— «Можливо» — це означає «не окей», правильно? — пробурмотів він.

— Еее. Я, певно, мав дещо дивний вигляд. Тому Лендо і злиняв.

— Тяго, треба поговорити, — промовив дядько.